

ROZSDA

*We were fighting in Egypt
When they signed this agreement
That nobody else had to die
There was this terrible sound
And my father went down
With a terrible wound in his side
He said, Try to go on
Take my books, take my gun
Remember, my son, how they lied
And the night comes on
It's very calm
I'd like to pretend that my father was wrong
But you don't want to lie, not to the young.*

Night Comes On; in: Various Positions
© Leonard Cohen and Stranger Music Inc.

Miss Lonely

Tulajdonképpen nem is bordélyház volt. Bár a legtöbb barátom azt hitte. Pedig csak egy szimpla sztriptízbár volt. Mi táncoltunk, a pasik meg bámultak minket. Ennyi. Utána táncoltunk nekik privát is, ha kérték, ilyenkor elvittük őket a bár másik végébe, ahol egy keskeny folyosó két oldalán szobák voltak és vagy valamelyik szobában, vagy a folyosó végén, egy függöny mögött leültettük őket egy fotelba, aztán táncoltunk nekik, ők meg nézték. Amikor befejeztük, visszamentünk velük a bárpulthoz, ilyenkor whiskyt rendeltek nekünk, mert az volt a legdrágább.

PEDRO CARMONA-ALVAREZ (szül. 1972) chilei származású norvég költő, író. Legrangosabb díja a Cappelen-díj, amelyet 2000-ben kapott meg első kötetére. A *Rozsda* (*Rust*, 2009) a második regénye.

Persze nem tudták, hogy amit a lányok poharába töltenek, nem whisky, hanem Johnny Walker-es üvegekbe töltött jeges tea. Munka közben nem ihattunk alkoholt. Ebben hajthatatlanok voltak.

Amúgy senki nem érhetett hozzánk. Ha valaki próbálkozott, azonnal szólnunk kellett, persze a lányok többsége hozzákeresett még egy kicsit a fizetéséhez, amikor elmentek a pasikkal a függöny mögé. Voltunk néhányan, akik nem mentünk bele, de nekünk nem járt el a szánk. Voltak lányok, akik nagyon jól kerestek, rajtuk mindig új ruha volt és túsarkú cipő, drága kabát.

De engem ez nem érdekelt.

Kisminkeltem magam és átvedlettem *Charlie*-vá, mert ezt a nevet kaptam a főnöktől, amikor beálltam dolgozni. Amikor lejárt a műszak, összepakoltam és mentem haza. Jó volt nekem így. Joshba voltam szerelmes akkoriban, de nagyon. Jól bánt velem, és nekem már ennyi elég volt ahhoz, hogy elvakítson a szerelem. Más volt, mint azok, akikkel előtte együtt jártam. Nem csak azért, mert fekete volt, hanem azért is, mert Josh egyetemre járt és olyan dolgokról beszélt, amikről fogalmam sem volt. De soha nem éreztem magam hülyének mellette. Anatómiát tanult az Államokban, valamelyik egyetemen, de soha nem fejezte be. Amikor meghalt az anyja, abba kellett hagynia és elment dolgozni, az idő meg egyre múlt. Még azelőtt történt, hogy ide került volna. Az egyik barátnőm hozott össze vele, aki ismerte Josh egyik barátját. Első látásra belezúgtam, de csúnyán. Mindig így van, ha beleszeretek valakibe. Teljesen kikészülök. De tudtam, hogy Josh másmilyen. És szerettem azt is benne, hogy néger. Szerettem a testét, a karját, a mellkasát, minden egyes porcikáját. Mindig szerettem a feketéket. Már kislánykoromban is. Amikor általánosba jártam, teljesen meg voltam vadulva Eddie Murphyért. Az összes barátnőm Patrick Swayze-ért, Mel Gibsonért vagy Don Johnsonért rajongott. De én Eddie Murphyért bolondultam. Josh nem hasonlított rá. Egyáltalán nem. Kicsit kövérebb volt, ám ez engem nem érdekelt. Örültem szerelmes voltam. És

ő is szeretett. Tudom. Igazi szerelem volt a miénk. Igazi.

Az ilyesmi leveszi a lábáról az embert, nem?

Még az is eszembe jutott, hogy abbahagyom a munkát a bárban. Nem tudtam, mi lesz utána, nem is foglalkoztam vele. Josh azt mondta, nem érdekli, hogy vetkőzöm, de engem zavart. Soha nem jött el a bárba és ennek nem örültem. Lehet, hogy annak sem örültem volna, ha egyszer mégis felbukkan.

Nem is tudom.

Passolinivel is ott találkoztam. Már mint a bárban. Nem tudtam, hogy kicsoda, mi csoda. Soha nem érdekelt különösebben a zene. Vagyis szerettem hallgatni, meg táncolni, de nem volt soha kedvenc együttesem vagy énekesem. Én mindenféle zenét szerettem. Szóval, fogalmam sem volt róla, hogy ki Passolini, egészen addig, amíg nem láttam róla egy képet az újságban. De ez hónapok múlva volt. Eszembe jutott, hogy fel kéne hívnom az újságot vagy a rendőrséget, hogy elmondjam nekik, itt járt a bárban, aztán megfeledeztem róla. Később eszembe jutott, hogy mégis meg kéne tennem, akkor meg halogatni kezdtem. Úgyhogy jól elfelejtettem megint.

Nem is értem, hogy történt, de ahogy kijöttem a pódiumra, azonnal észrevettem Passolinét. Végig ott ült a fellépésem alatt, és bámult, egészen közelről. Néha találkozott a pillantásunk (azelőtt soha nem néztem a vendégekre) és láttam, milyen szép a szeme. Amikor kijöttem az öltözőből a vendégekhez, a bárba, láttam, hogy ott ül a fal mellett, az ódon tükör alatt, ami a tűz előtt ott lógott a falon. Most is emlékszem, mennyire örültem, amikor megláttam, hogy ott ül, távol a pódiumtól és a többi lánytól. Már csak azért is, mert Amalie, aki utánam táncolt, szóval ő volt a legszebb közöttünk, őt minden pasi el akarta vinni a függöny mögé és mindig neki dugták a legtöbb pénzt a bugyijába, amikor táncolt. Kicsit féltékenyek voltunk rá, mi többiek, talán nem annyira, de azért kibeszéltük rendesen a háta mögött. Emlékszem, hogy odamentem Passolinihez és megkérdeztem,

leülhetek-e az asztalához, ő erre rám nézett és azt mondta, hogy természetesen, vagy valami ilyesmit.

Vett nekem egy italt, magának egy sört. Megkérdeztem, hogy hova való (mert látszott rajta, hogy nem itteni), mire azt mondta, hogy cigány és ezért vándorol egyik helyről a másikra, nem leli nyugalját, ahogy az már a férfiakkal lenni szokott. Kérdezte, hogy láttam-e egy sorozatot, ami a hetvenes években ment a tévében. Soha nem hallottam róla.

Nem, sajnós nem.

Kár, mondta, és megismételte, hogy neki cigány vér folyik az ereiben, de most úgy mondta, hogy megértettem, csak viccel velem.

Azt mondta, hogy Mexikóban nőtt föl, közel az amerikai határhoz, egy olyan városban, ami tele volt kurvákkal, banditákkal és homokkal. Kérdeztem, hogy ismert-e híres cowboyokat, gondoltam, viccelődöm vele én is egy kicsit, de mintha meg sem hallotta volna, azt mondta, hogy nyolc éves korában elköltözött onnan és hogy egyáltalán, alig emlékszik a gyerekkorára.

Kicsit bolondnak tartottam, de nem vettem komolyan, mert láttunk már egyet s mást, mi lányok, itt a bárban. Ezen kívül kedvesnek tartottam. Az a helyzet, hogy ha véletlenül feltűnt egy kedves pasi a bárban, és épp veled szeretett volna ücsörögnie, meg kellett ragadni az alkalmat. Többnyire csak undorító alakok voltak körülöttünk.

Belekortyoltam a jeges teába és épp mondan akartam valamit, amikor megint bele néztem a szemébe.

Különös volt a pillantása. Olyan homályos. Mintha egyszerre figyelt is volna rám és nem is. Aztán megfogta a kezem és megkérdezte, hogy van-e valaki, akibe szerelmes vagyok, úgy igazán.

Azt mondtam, hogy nincs. Örültem szerelmes voltam Joshba, mégis azt mondtam, hogy nincs. Nem tudom, miért. Egyszerűen kibukott belőlem. Nem tudom, mi történt velem.

Talán azért, mert Miss Lonely-nak hívott. Tetszett. Hirtelen észrevettem, hogy úgy flörtölünk, mintha nem is a munkahelyemen lennénk. Mintha tényleg szeretne engem.



Rendelt nekem egy whiskyt és magának még egy sört. És beszélgettünk. Mindenféléről. Ahhoz voltam szokva, hogy a férfiak a mellemet bámulják, meg fixíroznak, amikor jövök-megyek a bárban, de ő egyszerűen csak ült mellettem és beszélt hozzám. Aztán elhallgatott egy kis időre, majd elkezdett kérdezgetni. Olyan jó volt beszélgetni vele.

Meséltem neki a lányokról, akikkel együtt dolgozom és anélkül, hogy észrevettem volna, már a bátyámnál tartottam, aki meghalt, amikor én még kicsi voltam. Utána olyan bolondságokat is elmondtam neki, hogy milyen volt a balettcipőm színe, amit apámtól kaptam és milyen érzés volt, amikor iskola után hazajövet megtaláltam a folyosón. És a legrosszabb az volt, hogy apámat „papának” neveztem, amikor beszéltem róla és nem „faternak”, ahogy máskor szólítottam.

Mintha előre kigondolta volna a kérdéseit. És mintha előre ismerte volna a válaszaimat. Mintha hamarabb tudta volna, hogy mit fogok válaszolni a kérdéseire, mint én.

Amikor rádöbbsentem, hogy mi zajlik közöttünk, zavarba jöttem, elcsendesedtem és inkább csak figyeltem arra, hogy mit mond. Persze nem emlékszem mindenre, amit mondott. Gyorsan beszélt és a zene is hangos volt. De emlékszem, amikor arról kezdett mesélni,

hogy volt egy olyan buliban (vagy épp csak egy olyan buliról álmodott), ahol mindenki Bob Dylannek öltözve jelent meg (és még fontos volt az is, hogy senki nem ismerte egymást), megállt a mondat kellős közepén és megkért, hogy álljak fel.

Megdöbbsentem.

Azt mondta, szeretne megnézni magának. Izgatott lettem, de szégyelltem is magam.

Azt mondta, hogy elképesztően szép vagyok, és hogy szeretne még nézni egy darabig, én megfogtam a kezét és húztam magam után a folyosón és még mielőtt beléptünk volna az egyik szobába, arra kért, hogy forduljak meg és mutassam magam, mire én megfordultam és előre hajoltam, ő a csípőmre tette a kezét. Mintha áramütés ért volna.

Esküszöm.

Utána az egyik pincér odajött hozzánk és mondta, hogy öltözzek át, mert Katharina után én jövök. Amikor felmentem kisminkelve a pódiumra és táncolni kezdtem, ott volt ő is.

Pontosan előttem.

A csípőmön éreztem a kezét és most csak neki táncoltam. Semmi mást nem akartam, csak azt, hogy lássa, neki táncolok.

SZÖLLŐSI Adrienne fordítása